

උදුඹර ජාතකය

තවද හුදුකෞතනයෙන් මවාලූ රුවක්වැනි සර්වඥයන් වහන්සේ ජේතවනාරාමයෙහි වැඩවසන සමයෙහි එක්තරා හික්ෂු කෙණෙකුත් වහන්සේ වාසය කරණසේක. උන් වහන්සේ වාසයකරන්නාවූ විහාරය සිත්කලුය. ඡායසම් පන්නය, පැන් ආසුය, උපාසකවරුන් ආවේනිකව පසදෙන්නාහ. මෙසේ බොහෝ දවසක් ඒ විහාරයේ වාසයකරණ කල්හි එක් ආගන්තුක හික්ෂුන්කෙනෙකුත් වහන්සේ විහාරයට වැඩිසේක. උන්වහන්සේට ආගන්තුක සාදකම්කොට උපාසකවරුන් ලවා පසයන් දවා කීපදවසක් විහාරයෙහි වාසයකොට ආගන්තුක නම සිතනසේක් මේ විහාරය ආසුය මේ හික්ෂුහු පහකොට මා මෙතන වාසය කරන්ට උවමැනවයි සිතා ඇයි ඇවැත්නි. බුදෝධාපස්ථානයට නොයෙද්ද බුදුන් නොදැක වාසය කරන්ට සුදුසුදැයි වදාළසේක. උන්වහන්සේ වදාරණ සේක් බුදුන් දකින්ට අහිප්පා ඇත්තෙමි, මාගේ විහාරය පාච්චේදෝහෝයි සිතා විහාරය බලනකෙනෙකුත් නැති හෙයින් නොයන්නෙමියි වදාළසේක. එවිට ආගන්තුක හික්ෂුන් වහන්සේ වදාරණසේක් තමන් වහන්සේ එතෙක් විහාරය බලමි නොපි ගොසින් බුදුන් දැක එන්නේ යහපතැයි කීසේක. උන්වහන්සේත් ආගන්තුක හික්ෂුන් වහන්සේට විහාරය පාවාදී උපාසක වරුන්ට උපස්ථානකරන්ට සලස්වා බුදුන් දකිනා නියා ජේතවනාරාමයට වැඩිසේක. උන් වහන්සේ ජේතවනාරාමයට ගොස් එතකලට හික්ෂුතෙම විහාරයත් ගස උන් උපාසක වරුනුත් අත්ගෙණ උන්වහන්සේට වැඩඉදිනාතෙක් විවරකුත් අවසරයක් නුදුන්නේක. උන්වහන්සේ වෙත විහාරයක සැතපී මුත් වහන්සේ කුමක් උවත් මා බොහෝ දවසක් වාසයකළ ගැමි උපාසකරු වට ආවේනිකව නොසිතද්දැයි උදෑසනක්සේම උන්වහන්සේ ගමට සිඟාවැඩිසේක. උපාසකවරුන් දන්දෙන්නා තබා සාම්විකථාපමණකුත් නොකලෝය. උන්වහන්සේ උන්ඇම කෙරේ විපරිත නොව මෙතන වාසය කරන්නේ කිමිදැයි නැවතත් ජේතවනාරාමයට ගොස් එතකලට ආන්තුක හික්ෂුතෙම විහාරයක් ගම උන් උපාසක වරුනුත් අත්ගෙණ උන්වහන්සේට වැඩ ඉදිනාතෙතක් විවරකුත් අවසරයක් නුදුන්නේක. උන්වහන්සේ වෙත විහාරයක සැතපී මුත්වහන්සේ කුමක් උවත් මා බොහෝ දවසක් වාසය කළ ගමි උපාසකරු මට ආවේනිකව නොසිතද්දැයි උදෑසනක්සේම උන්වහන්සේ ගමට සිඟා වැඩිසේක. උපාසකවරුන් දන්දෙන්නා තබා සාම්විකථා පමණකුත් නොකොලෝය උන් වහන්සේ උන් ඇම කෙරේ විපරිතනොව මෙතන වාසයකරන්නේ කිමිදැයි නැවතත් ජේතවනාරාමයට වැඩිසේක. මේ කථාව දම්සභාවේ රැස්වූ මාච්චරුත් වහන්සේ කියා කියා වැඩ උන්තෙතට සර්වඥයන් වහන්සේ වැඩ වදාරා මහණෙනි මා එන්නට පූර්වභාගයෙහි කිනම් කථාවකින් යුක්තව උනුදැයි විචාරා වදාරා එපවත් අසා මහණෙනි දන්මතු නොවෙයි පෙරත් මුත්ගේ වාසස්ථානය උදුරාගත්තේ වේදැයි වදාරා ඒ කෙසේදැයි ආරාධිත වූ සර්වජයන් වහන්සේ ඉකුත්වත් දක්වා වදාළසේක.

යටගිය දවස බරණැස් නුවර බ්‍රහ්මදත්ත නම් රජ්ජුරුකෙණෙකුත් රාජ්ජය කරණ සමයෙහි බෝධිසත්වයෝ වනාන්තරයෙහි වෘක්ෂදේවතාව උපන්නේක. එතනට නුදුරු ගල්ගුහායෙක රත්වූ මුඛ ඇති කුඩා වදුරෙක් වාසය කරන්නේය. සත් රැ සත්දාවලක් නොහැර සණවර්ෂාවක් වසින්ට වන එවිට එක් ක්‍රිෂ්ණ මුඛ නම් මහත් වානරයෙක් වැස්සේ තෙමි ඒ ගල්ගුහාව සමීපයට අවුත් සිතන්නේ බොරුවක් කියා මේ වදුරා මෙතනින් පහකොට මේ ගුහාව ගනිමි සිතා ඒ එලාඑල කෑ එකෙකුමෙන් බඩපුප්පා කියන්නේ වදුර, මේ වනයේ අඹ දඹ නුග ආදීවූ යහපත් එලාඑල ඇති ඒ අනුභවකොට පියා එවයි කියා ඒ වදුරා එතනින් පහකොට තෙමේ ගල් ගුහාවට වැද උන්නේය. ඒ කුඩා වදුරාද ඒ වනය මුළුල්ල ඇවිද නුග ගෙඩියක් විවරයකුත් නොදැක ගල් ගුහාව සමීපයට අවුත් මේ වදුරා මා වංචාකොට මෙතනින් පහකොට පියමි සිතන්නේ තොප කී සැටියේ වනාන්තරයට වැද අඹ දඹ ආදීවූ එලාඑල අනුභවකොට ආමි. තොපින් ගොසින් එලාඑල අනුභව කොට එවයි කීහ. එවිට ඒ මහවදුරා කියන්නේ මේ වනයේ එලාඑල අනුභව කොට එවයි කීහ. එවිට ඒ මහවදුරා කියන්නේ මේ වනයේ එලාඑලයෙක් කොතනක ඇද්ද යටත් පිරිසෙයින් අඹ දඹ තබා කුඹුක්ගෙඩියක් පමණකුත් මේ වනයේ ඇද්දැයි කියා ඒ ගුහායෙන් නොගියෝ වේදැයි වදාරා මේ උදුඹර ජාතකය නිමවා වදාළසේක. එසමයෙහි කුඩා වානරයා නම් නේවාසික හික්ෂුහුය. මහා වානරයා නම් විහාරය නැර උන් ආගන්තුක හික්ෂුහුය. වෘක්ෂදේවතාව උපන්නෙමි බුදුවූ මම්මයයි වදාළසේක.